

எழுத்துப் புணர்ச்சி ஓர் ஒப்பீடு

மு. செல்வக்குமார் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை-625009, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Comparison of Syllabification

M. Selvakumar a, *

^a Department of Tamil, Thiagarajar College, Madurai-625009, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
Selvakumarncc82@gmail.com

Received: 06-05-2021
Revised: 02-06-2022
Accepted: 09-06-2022
Published: 09-08-2022

ABSTRACT

On the topic of syllabification, the types of writing and the changes that writing goes through are compared based on the stories told by Tolkappiyam Nannool. In the Tamil grammar which was followed in the Initial method, the grammar was heavily concerned with punarchi. Just as syllabify is related to verbal grammar, it can be seen in Tolkappiyam and Nannool grammar books that devote a large part of syllabify in written grammar. In this way, it is necessary to find out about the stories that are included in the two books, Tolkappiyam and Nannool. The syllabify is one of the characteristics of Tamil language. As words continue, they join each other naturally without change and subject to deformation. This pattern is one of the main reasons why words need to be added and separated. The combination of the final letter of the adverb and the initial letter of the adverb is called Eluttu punarchi. The stories about Punarchi are told in six iyaals such as Tolkappiyam Punarial and in three iyaals such as Nannool Uyiriru Punarial. The aim of this study is to compare the rules for writing in the works mentioned in these two grammar books.

Keywords: Tolkappiyam, Nannool, Syllabification, Grammar

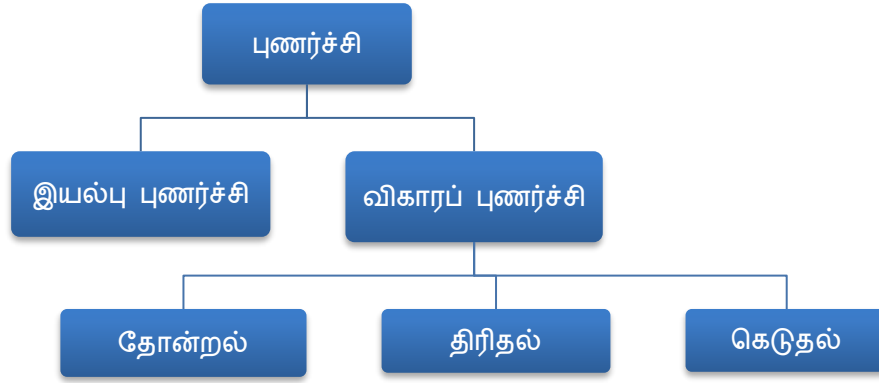
முன்னுரை

பழைய மரபில் வந்த தமிழிலக்கணங்களுள் எழுத்திலக்கணத்தில் பெரும் பகுதி புணர்ச்சி பற்றியே பேசுகிறது. பெரும்பகுதியாகப் புணரியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைத் தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களில் காணலாம். இவ்வகையில் இருநூல்களில் அமைந்துள்ள புணர்ச்சிகளில் எழுத்துப்புணர்ச்சியைப் பற்றி ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைக்கிறது.

எழுத்துப் புணர்ச்சியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்

புணர்ச்சி என்பது நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் ஒன்றபடச் சேர்வது. இப்புணர்ச்சி இரண்டு வகைப்படும் (படம் 1-யை பார்க்கவும்). அவை: 1. இயல்பு புணர்ச்சி, 2. விகாரப் புணர்ச்சி.

நிலைமொழியும் வருமொழியும் சேரும்போது எந்த மாறுபாடும் அடையாமல் இயல்பாய் இருப்பது இயல்பு புணர்ச்சி எனப்படும். மாறுபாடு அடைவது விகாரப்புணர்ச்சி எனப்படும் என்று தன் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Arangasamy, 1989).

படம் 1. புணர்ச்சி வகைகள்

இம்மொழிபுணர் இயல்பினதைத் தொல்காப்பியர்,

“மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென

ஆங்கு அந்நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே”

“அவை தாம்

மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றலென்

றிவ்வென மொழப திரியு மாறே”

என்ற நூற்பாக்கள் வழி தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார் (Thamizhannal, 2000). இதைப்பற்றிப் பின்வந்த இலக்கண நூல்களும் கூறுகின்றன. தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்ற சொற்களை நேமிநாதம், நன்னூல் முதலியன தம் நூற்பாக்களில் பயன்படுத்தியுள்ளன.

ஆக்கம், அழிவு, திரிபு என்ற சொற்களை முத்துவீரியம், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகியவை தம் நூற்பாக்களில் கையாண்டுள்ளன.

இயல்புப் புணர்ச்சி

நிலைமொழியின் ஈற்று மெய்யெழுத்தும் வருமொழி முதல் உயிரெழுத்தும் புணரும்போது இயல்பாக இருப்பின் அது இயல்புப் புணர்ச்சியாகும்.

எ. கா: தெருவில்+ஓடினான் = தெருவிலோடினான்.

விகாரப்புணர்ச்சி

தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்று விகாரப்புணர்ச்சி மூன்று வகைப்படும்.

தோன்றல்

தொல்காப்பியர் “மிகுதல்” என்றுக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓர் எழுத்துப் புதிதாகத் தோன்றுவது தோன்றல் புணர்ச்சியாகும்.

எடுத்துக்காட்டு:

வழை+பழம் = வாழைப்பழம்.

தோன்றல் புணர்ச்சியில் உடம்படுமெய்யும் அடங்கும் உடம்படுமெய் என்பது உயிரீற்றுக்கு முன் உயிர் முதன்மொழிவருமிடத்து அவ்விரண்டு உயிரெழுத்துக்களையும் ஒன்றாக ஒலிக்கும் தன்மை குறைவு என்பதால் அவற்றை உடம்படுத்தற்கு இடையே ஒரு மெய்யெழுத்துத் தோன்றும்.

எடுத்துக்காட்டு:

மா + இலை = மாவிலை (வகர உடம்படு மெய்).

கை + எழுத்து = கையெழுத்து (யகர உடம்படு மெய்).

திரிதல்

நிலைமொழியின் இறுதியெழுத்தும் வருமொழியின் முதலெழுத்தும் புணரும்போது ஓர் எழுத்து வேறொரு எழுத்தாக மாறுவது திரிதலாகும். இதனை தொல்காப்பியர் "மெய் பிறிதாதல்" என்று கூறியுள்ளார் (Ilampuranar, 1997).

சான்று:

நிலைமொழி திரிபு:

விடியல் + காலை = விடியற்காலை (ல < ற).

வருமொழி திரிபு:

பொன் + நன்று = பொன்னன்று (ந < ன).

இருமொழி திரிபு:

நல் + நெறி → நன்னெறி (ல < ன).

கெடுதல்

நிலைமொழியின் இறுதியெழுத்தும் வருமொழியின் முதலெழுத்தும் புணரும்போது இறுதியெழுத்தோ, முதலெழுத்தோ, கெட்டுப் புணருவது கெடுதல் புணர்ச்சியாகும். இதைத் தொல்காப்பியர் "குன்றல்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிலைமொழியின் இறுதியில் குற்றகரம் இருந்து வருமொழி முதலில் உயிரெழுத்து வரின் குற்றியலுகரம் கெட்டுப் புணரும்

எடுத்துக்காட்டு:

வேறு + இல்லை → வேற் + இல்லை → வேறிலிலை (உ - கெட்டது) முற்றியலுகமும் இவ்வாறே புணருகிறது.

சான்று:

குளம் + நெல் → குளநெல்.

எழுத்துப் புணர்ச்சியின் வகைகள்

நிலைமொழியும் வருமொழியும் புணரும்போது எழுத்தடிப்படையில் நான்கு வகைப்படும். அவை,

1. உயிர் முன் உயிர்
2. உயிர் முன் மெய்
3. மெய் முன் உயிர்

4. மெய் முன் மெய்

இதைத் தொல்காப்பியர்,

“உயிரிற்று சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்

உயிரிற்று சொல்முன் மெய்வரு வழியும்

மெய்யிற்று சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்

மெய்யிற்று சொல்முன் மெய்வரு வழியும்”

என்று விவரிக்கின்றார் (Ilampuranar, 2007). இக்கருத்தை நன்னூலார்,

“மெய்யுயிர் முதல் ஈறாம்இரு பதங்களும்

தன்னொடும் பிறிதொடும்”

என்று எளிமையாக விளக்குகிறார் (Ilavarasu, 2004).

உயிர் முன் உயிர்

நிலைமொழி இறுதியில் உயிர் என்றால், உயிரோசையை ஈற்றிலுடைய உயிர் மெய்யெழுத்தாகும். இக்கருத்தை இலக்கண விளக்கம், “உயிரீற்றுச் சொல் என்றால் உயிர்மெய்யெழுத்தை ஈற்றிலுடைய சொல்” என்று கூறுகிறது. மொழி முதலாய் உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும் வரும்.

உயிரீற்று முன் உயிர் முதன்மொழியாக வரும் புணரியல் மாற்றத்தைத் தொல்காப்பியர்.

“எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார்”

என்று கூறுகிறார் (Ilampuranar, 2007). இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் “இகரவீறும், ஈகாரவீறும், ஐகாரவீறும் யகர உடம்படுமெய் கொள்வன. ஏகாரம் யகரமும் வகரமும் கொள்ளும். அல்லனவெல்லாம் வகரமெய் கொள்வன என்கிறார். இப்பொருள் அடங்க,

“இ ஈ ஐவழி யவ்வும் ஏனை

உயிர்வழி வவ்வும் ஏமுனிவ் விருமையும்

உயிரிவரின் உடம்படு மெய்யென் றாகும்”

எனச் சூத்திரம் செய்தார் நன்னூலார் (Ilavarasu, 2004).

எடுத்துக்காட்டு:

1. கிளி + அழகு = யகர உடம்படுமெய்
கிளி +ய்+அழகு = கிளியழகு
2. சே + அடி → சே+ய்+அடி = சேயடி
சே +வ்+அடி = சேவடி
3. பூ + அழகு = வகர உடம்படுமெய்
பூ +வ்+அழகு = பூவழகு

அது என்றும் சொல்லின்முன் அன்று என்பது வருமாயின் அதுவன்று அல்லது அதன்ற என்று புணராமல் அதான்று என்று புணரும் நிலைமைத் தொல்காப்பியர்,

“அன்று வருகாலை ஆவா குதலும்

ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்

செய்யுள் மருங்கின் உரித்தென மொழிப”

“அதுமுன் வருமன் றான்றாந் தூக்கின்”

என்று நன்னூலாரும் கூறியுள்ளார் (Ilampuranar, 2007; Ilavarasu, 2004). இச்சொல் செய்யுளுக்குரியதே தவிர உரைநடையில் இதைப்போன்று புணர்ந்து எழுதுதல் தவறாகும்.

உயிர்முன் மெய்

நிலைமொழி இறுதியில் உயிரும் வருமொழி முதலில் மெய்யும் வரின் புணரும் நிலை.

அன்ன என்னும் உவமக்கிளவியும், அண்மை விளக்கிளவியும், செய்யம்மன் என்னும் தொழியிறு சொல்லும் ஏவல் கண்ணிய வியங்கோள் கிளவியும், செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும், செய்யிய என்னும் விளையெஞ்சு கிளவியும், அம்ம என்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும், பன்மை உணர்த்தும் அகர ஈற்றுச் சொற்களும் இவ்வெட்டுச் சொல்லும் இயல்பாய் முடியும் என்பதைத் தொல்காப்பியம் 211 ஆம் தன் சூத்திரத்தில் எடுத்துரைக்கிறது.

எடுத்துக்காட்டு:

“பொன்னன்ன குதிரை

ஊர கேள்

உண்மன குதிரை

அவன்செல்க காட்டின்கண்

உண்ட குதிரை

உண்ணிய கொண்டான்

அம்ம கொற்றா

பல குதிரை”

இவற்றை சுருக்கி நன்னூலார்,

“செய்யிய என்னும் விளையெச்சம் பல்வகைப்

பெயரின் எச்சமுற்று ஆறன் உருபே

அஃறிணை பன்மை அம்மமுன் இயல்பே”

என்று கூறியுள்ளார் (Ilavarasu, 2004).

தொடர்மொழியில்லாத ஈரெழுத்தொரு மொழியாகிய பல சில என்னும் அகரவீற்றுச் சொல் தம்முன்னே தாம்வரின் தம்ஈற்றில் நின்ற லகரவொற்று றகரவொற்றாய்த் திரிந்தும் புணரும் என்று தொல்காப்பியம் தன் 215ஆம் சூத்திரத்தில் எடுத்துரைக்கிறது.

சான்று:

பல + பல = பற்பல

சில + சில = சிற்சில.

தொல்காப்பியர் லகரம் றகரமாய்ப் புணருகின்ற நிலைமையைக் கூறிய பின்,

“வல்லெழுத்து இயற்கை உறழ்த்தோன்றும்”

என்றும் கூறுகிறார் (Ilampuranar, 2007). அதாவது பலசில என்னும் இரண்டும் அகரவீற்றுக்கும் பொதுவிதியில் கூறிய வல்லெழுத்து மிகுந்தும் இயல்பாகவும் உறழ்ந்து புணரும்,

சன்று:

பல + பல = பலப்பல, பல பல

சில + சில = சிலச்சில, சில சில

தொடர்கின்ற இவ்வீரெழுத்து மொழிக்குத் தொல்காப்பியர் இரு சூத்திரங்களை விதித்தார். இவ்விரு சூத்திரங்களில் கூறப்பட்ட செய்தியை நன்னூலார் ஒரே நூற்பாவாக,

“பலசில எனுமிவை தம்முன் தாம்வரின்

இயல்பு மிகலும் அகரம் ஏக

லகரம் றகரம் ஆகலும் பிறவரின்

அகரம் விற்பகம் ஆகலும் உளபிற”

என்று தொகுத்து அமைத்துள்ளார் (Ilavarasu, 2004).

பிற அகரம் விகற்பமாவதையும் கூறியுள்ளார் நன்னூலார்.

சான்று:

பல + கலை = பலகலை, பல்கலை

பல + தாழிசை = பலதாழிசை, ப்.றாழிசை

பல + ஞானம் = பலஞானம், பன்ஞானம்

செய்யுளிடத்துப் புணருகின்ற “ஆ” கார இறுதிச்சொல் குறுகி அகரம் ஏற்றலும், உகரமேற்றலும் பெற்று வருகிறது.

சான்று:

“இறவுப் புறத்தன்ன”

இறா + புறத்தன்ன

இறா + புறத்தன்ன= இறவுப் புறத்தன்ன

இதைத் தொல்காப்பியர்,

“குறியதன் இறுதிச் சினைகெட உகரம்

அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே”

என்று கூறினார் (Ilampuranar, 2007). இதே கருத்தை நன்னூலாரும்,

“குறியதன் கீழ்ஆக் குறுகலும் அதனோ

டுகரம் ஏற்றலும் இயல்புமாந் தூக்கின்”

என்று செப்பியுள்ளார் (Ilavarasu, 2004).

நன்னூலார் தரும் சான்று:

“நிலவிரி கானல்வாய் (நிலா-நில) - குறிதன் கீழ் ஆ குறுகியது.

மருவினென் செய்யுமோ நிலவு - குறுகி உகரமேற்றது (நிலா-நில-நிலவு)

நிலா வணங்கு (இயல்பு)

நெடில் தொடர், உயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரங்களுள் கு, கூ., து, பு என்னும் நான்கீற்று மொழிகளும் இனவொற்று மிகாதவை என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“ஒற்றிடை இனமிகா மொழியுமார் உளவே

அத்திறத்து இல்லை வல்லெழுத்து மிகலே” (Ilampuranar, 2007).

என்றும் இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும் முன்போல புணரும் என்பதை,

“இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும்

நடை ஆ இயல என்மனார் புலவர்”

என்றும் கூறியுள்ளார் (Ilampuranar, 2007).

சான்று:

நாகு + கால் = நாகு கால்.

வரகு + கதிர் = வரகு கதிர்.

தெள்கு + தலை = தெள்கு தலை

எஃகு + தலை = எஃகு தலை

இவ்விரண்டு சூத்திரங்களில் கூறப்பட்ட செய்திகளைச் சுருக்கி நன்னூலார்,

“இடைத்தொடர் ஆய்தத் தொடர்ஒற் றிடையின்

மிகாநெடில் உயிர்த்தொடர் முன்மிகா வேற்றுமை”

என்று ஒரே நூற்பாவாக நவின்னுள்ளார் (Ilavarasu, 2004). இவை உயிர்மெய்யாக இருந்தாலும் அதன் ஒற்றை உயிராக எண்ணவேண்டும். குற்றியலுகரமும் உயிரீற்றுச் சொற்களாகும்.

நிலைமொழி ஈற்றில் இகர ஈறான புளிப்பெயர் நிற்க, வருமொழி முதலில் வல்லினவரின் வல்லெழுத்தும் மெல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் என்பதனை,

“ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே” (Ilampuranar, 2007).

“வல்லெழுத்து மிகின மானமில்லை

ஒல்வழி அறிதல் வழக்கத் தான”

என வரும் இரண்டு சூத்திரங்களால் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் (Ilampuranar, 2007).

சான்று:

புளி + கூழ் = புளிக்கூழ், புளிங்கூழ்.

“ஒல்வழியறியல் என்றதனால் வல்லெழுத்து மிகுதல், புளிச்சாறு போல ஏனையவற்றிற்கு வழக்குப் பயிற்சி இல்லை” (Nachinarkiniyar, 1972).

இங்ஙனம் சுவைப்புளிமுன் வல்லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலை,

“சுவைப்புளி முன்னின மென்மையும் தோன்றும்”

என்பதன் உம்மையால் தழுவினார் நன்னூலார் (Ilavarasu, 2004).

‘பு’ என்ற பெயர் நிலைமொழியில் நிற்கும்போது வருமொழி முதல் வல்லினம் வந்தாலும் மெல்லின எழுத்தும் வல்லின எழுத்தும் தோன்றும் என்பதை,

“புவென் ஒருபெயர் ஆயியல் பின்றே

ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே”

என்று தொல்காப்பியர் கூறியதிலிருந்து அறியலாம் (Ilampuranar, 2007).

சான்று:

பு + கொடி = புங்கொடி, பூக்கொடி

இக்கருத்தை நன்னூலாரும்,

“பூப்பெயர் முன்னின மென்மையும் தோன்றும்”

என்று தன் நூற்பாவில் கூறியுள்ளதை அறியலாம் (Ilavarasu, 2004).

மெய் முன் உயிர்

நிலைமொழி ஈறு மெய்யாகவும் வருமொழியில் உயிர் முதலெழுத்தாகவும் இருக்க, புணரம் நிலையைத் தொல்காப்பியர் பல சூத்திரங்களில் கூறியுள்ளார்.

நிலைமொழியின் இறுதியில் நிற்பது எந்த மெய்யெழுத்தாய் இருந்தாலும், வருமொழி முதலில் நிற்பது எந்த உயர் எழுத்தாய் இருந்தாலும், நிலைமொழியும் வருமொழியும் சேர்ந்து ஆகின்ற தொடர் எந்தத் தொடராய் இருந்தாலும், இறுதி மெய்யும் முதல் உயிரும் பெரும்பாலும் ஒன்று சேர்ந்து உயிர்மெய் எழுத்தாய் விடும் என்பதைத் தொல்காப்பியர்.

“புள்ளி ஈற்றுமுன் உயிர்தனித் தியலாது

மெய்யொடு சிவணும் அவ்வியல் கெடுத்தே”

என்று கூறினார் (Ilampuranar, 2007). இவ்விரண்டடி நூற்பாவையும் சுருக்கி,

“உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவ தியல்பே”

என்று ஒரே அடியில் அமைத்தார் நன்னூலார் (Ilavarasu, 2004).

சான்று:

ஆல் + அடை = ஆலடை

பால் + அரிசி = பாலரிசி

இப்படி மெய்யும் உயிரும் சேர்ந்து உயிர்மெய்யாகும் புணர்ச்சியெல்லாம் இயல்புப் புணர்ச்சியே.

இப்பொது விதியில் அடங்காமல் எழுத்துக்கள் விகாரப்பட்டும் புணர்வதுண்டு. அதாவது இரண்டெழுத்துச் சொல்லில் ஈற்றயல் குறிலாக இருப்பின் அங்கு விகாரமடையும்.

சான்று:

வில் + எடுத்தான் = வில்லெடுத்தான் (இரட்டித்தது).

நிலைமொழியின் இறுதியில் இருக்கின்ற மெய், மகரமெய் தவிர வேறு எந்த மெய்யானாலும் வருமொழி வருகின்ற உயிர் எந்த உயிரானாலும் பொருந்தும் இதே கருத்தை, “வல்லினம் மொழியிறுதியில் வாரா, மெல்லினத்தில் ங்கர ஒழிந்த ஐந்து மெய்களும், இடையினம் ஆறு மெய்களும் மொழி ஈறாய் வரும். இப்பதினொன்றில் மகரமெய் தவிர மற்ற மெய்களில் நிலைமொழியின் இறுதியில் இருப்பது எந்த மெய்யானாலும் வருமொழி முதல் உயிர் எதுவானாலும் நிலைமொழியும், வருமொழியும் சேர்ந்து என்ன தொடரானாலும் புணரும்” என வலியுறுத்தியுள்ளார். (Nachinarkiniyar, 1972).

தான், யான் என்று சொல்லப்படும் அவ்விரண்டு னகரவீறும், மகர ஈற்றுள் சொல்லப்பட்ட மூன்று பெயரொடும் வேறுபாடன்றித் ‘தான்’ என்பது நெடுமுதல் குறுகியும் ‘யான்’ என்பதன்கண் ஆகாரம் எகரமாய் யகரங்கெட்டும் முடியும் என்பதுபட,

“தான்யான் என்னும் ஆயீர் இறுதியும்

மேன்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே”

தான் + ஐ → தன்+ ஐ = தன்னை

யான் + ஐ → என்+ ஐ = என்னை

என்று புணருகிறது (Ilampuranar, 2007).

“நீ யென் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்

ஆவயி னகரம் ஒற்றா கும்மே”

நீ என்னும் ஒரு பெயர் நெடிதாகிய முதல் குறுகும் அவ்விடத்து னகரம் ஒற்று வரும் (Ilampuranar, 2007).

எடுத்துக்காட்டு:

நீ + ஐ → நின்+ ஐ = நின்னை

இவ்விரண்டு நூற்பா கருத்தையும்

“தான்தாம் நாம் முதல் குறுகும் யான்யாம்

நீநீர் என்எம் நின்று மாம்பிற

குவ்வி னவ்வரு நான்கா றிரட்டல்”

என்று ஒரே நூற்பாவாக அமைத்துள்ளார். நன்னூலார் (Ilavarasu, 2004).

சான்று:

தான் + ஐ → தன்+ ஐ = தன்னை

தாம் + ஐ → தம்+ ஐ = தம்மை

நாம் + ஐ → நம்+ ஐ = நம்மை

தான், தாம், நாம் முதல் குறுகின.

யான் + ஐ → என் + ஐ = என்னை

யாம் + ஐ → எம் + ஐ = எம்மை

நீ + ஐ → நின் + ஐ = நின்னை

நீர் + ஐ → நும் + ஐ = நும்மை

யான், யாம், நீ, நீர் திரந்தன.

மெய் முதல் மெய்

நிலைமொழி ஈற்றில் மெய்யும் வருமொழி முதலில் மெய்யும் நிற்குங்கால் புணரும் நிலை. லகர, னகர, ஈற்று முன் தகர, நகரம் வந்தால் அவை றகர, னகரங்களாகும் என்பதை,

“லனவென வரூஉம் புள்ளி முன்னர்

தநவென வரின் றனவா கும்மே”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார் (Ilampuranar, 2007).

சான்று:

கல் + தீது = கஃதீது.

பொன் + நன்று = பொன்னன்று.

ண, ள என்ற புள்ளிகளின் முன் தகர, நகரம் வந்தால் டகர, ணகரங்களாகத் தோன்றும் என்பதை,

“ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத் தோன்றும்”

என்று தொல்காப்பியர் கூறினார் (Ilampuranar, 2007).

சான்று:

மண் + தீது = மட்டிது.

முள் + நன்று = முண்ணன்று.

இவ்விரண்டு நூற்பாவையும் சுருக்கி ஒரே நூற்பாவாக

“ணலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவும்

ஆகும் தநக்கள் ஆயுங் காலே”

என்று கூறியுள்ளார் நன்னூலார்.

“தேன்” என்னும் சொல், வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து ‘மீன்’ என்பதற்குக்கூறிய இயல்பும் திரிபுமாகிய உறழ்ச்சிநிலையை ஒத்து முடிதலும், இறுதி னகரம் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுதலும், அதன் இனமாகிய மெல்லெழுத்து மிகுதலும். மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து இறுதி னகர ஒற்றுக்கெட்டும் கெடாதும் உறழ்ந்து முடிதலும் பெறும் என்பதனை,

“தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்

மேனிலை ஒத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்

ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்தே

வல்லெழுத்து மிகுவழி இறதி இல்லை”

“மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை” (Ilampuranar, 2007).

“மெல்லெழுத் திலையின் இறுதியொ டுறமும்”

எனவரும் சூத்திரங்களால் தொல்காப்பியர் உணர்த்தியுள்ளார் (Ilampuranar, 2007).

சான்று:

தேன் + குடம் = தேன்குடம், தேற்குடம். தேக்குடம், தேங்குடம்

தேன் + ஞெரி = தேன்ஞெரி, தேஞெரி.

தொல்காப்பியர் கூறிய இக்கருத்துக்களை,

“தேன்மொழி மெய்வரின் இயல்பும், மென்மை

மேவின் இறுதி அழிவம், வலிவரின்

ஈறுபோய் வலிமெலி மிகலுமாம் இருவழி”

எனவரும் சூத்திரத்தால் நன்னூலார் தொகுத்துக் கூறினார் (Ilavarasu, 2004).

லகர, ளகர ஈற்றுச் சொற்கள், தகர முதன்மொழி வருமிடத்து ஈற்றிலுள்ள லகர, ளகரங்கள் முறையே றகர, டகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகவும் திரிந்து முடியும் இத்திரிபு,

“தகரம் வரும்வழி ஆய்தம் நிலையிலும்

புகரின்று என்மனார் புலமை யோரே”

“ஆய்த நிலையிலும் வரைநிலை இன்றே

தகரமம் வருஉம் காலை யான”

எனவரும் (Ilampuranar, 2007). இவற்றை இவ்விரு சூத்திரங்களாலும் முறையே விரித்துரைக்கிறார் தொல்காப்பியர்,

எடுத்தக்காட்டு:

கால் + தீது = கஃறீது.

முள் + தீது = முஃறீது.

இவ்வாறு ஆய்தமாகத் திரிதற்குரியவை தனிக்குறிலின் பின்னின்ற லகர, எகரங்கள் என்பதும், இத்திரிப அவ்வழிப்புணர்ச்சியில் தகர முதன்மொழி வருமிடத்து நிகழும் என்பதும்,

“குறில்வழி லளத்தவ் அணையின் ஆய்தம்

ஆகவும் பெறுஉம் அவ்வழி யானே”

என்வரும் சூத்திரத்தால் நன்னூலார் புலப்படுத்துகிறார் (Ilavarasu, 2004). ‘இல்’ என்னும் சொற்புணர்ச்சி குறித்து, ‘இல்’ என்னும் லகரவீற்றுச் சொல், இருப்பிடமாகிய மனையை உணர்த்தாது ஒரு பொருளினது இல்லாமைையை உணர்த்துமிடத்து, அதன்முன் இடையே ஐகாரம் வருதலும், அவ்வழி வல்லெழுத்து மிகுதலும், இரண்டும் வாராது இயல்பாய் முடிதலும் இடையே ஆகாரம் வந்து முடிதலும் ஆகிய இவற்றைத் தன் முடிபாக உடையதாகும் என்பார்.

இம்முடிபுகளை,

“இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின்

வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஆயிடை வருதலும்

இயற்கை ஆதலும் ஆகாரம் வருதலும்

கொளத்தகு மரபின் ஆகின் உடைத்தே”

என்ற சூத்திரத்தால் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் (Ilampuranar, 2007).

எடுத்துக்காட்டு:

இல் + கல் = இல்லைக்கல், இல்லைகல் (ஐகாரம் மிகுதல்).

இல்கல் (இயல்பு)

இல்லாக்கல் (ஆகாரம் மிகுதல்)

‘இல்’ என்னும் சொற்கருத்துக்களை,

“இல்லென இன்மைச் சொற்கை அடைய

வன்மை விகற்பமும் ஆகா ரத்தொடு

வன்மை ஆகலும் இயல்பம் ஆகும்”

என்ற சூத்திரத்தில் நன்னூலார் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார் (Ilavarasu, 2004).

உயிரீறு, மெய்யீறு முன் உயிர்முதல், மெய்முதல்வரின் எவ்வாறெல்லாம் புணருகின்றன என்பதைத் தொல்காப்பியம், நன்னூல் என்ற இரு இலக்கண நூல்களை ஒப்பீடு செய்ததன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

நிலைமொழியின் இறுதியெழுத்தும் வருமொழியின் முதலெழுத்தும் சேரும் சேர்க்கை புணர்ச்சி எனப்படுகிறது. எழுத்துப் புணர்ச்சியில் ஏற்படும் மாற்றங்களாக இயல்புப் புணர்ச்சி, விகாரப் புணர்ச்சிகள் அமைகின்றன. இவற்றைப் பற்றிய பொதுவான செய்திகள் மேற்கண்ட ஆய்வினால் அறியப்படுகின்றன. விகாரப் புணர்ச்சியில் ஒன்றாகிய, தோன்றல் புணர்ச்சியில் உடம்படுமெய் அடங்கும் என அறியப்படுகிறது. நிலைமொழியும் வருமொழியும் புணரும்போது எழுத்தடிப்படையில் நான்கு

வகைப்படும் என அறியப்படுகிறது. உயிரீறு முன் உயிர் புணரும் போது உடம்படுமெய் தோன்றும் என்ற கருத்து அறியப்படுகிறது. மெய்முன் உயிர் புணரும்போது அது இயல்பு புணர்ச்சியாக அமைகிறது. இரண்டெழுத்துச் சொல்லில் ஈற்றயல் குறிலாக இருந்தால் அங்கு விகாரப்பட்டுப் புணரும் என அறியப்படுகிறது. உயிரீறு, மெய்யீறு முன் உயிர் முதல், மெய்முதல் வரின் எவ்வாறெல்லாம் புணருகின்றன என்பதைத் தொல்காப்பியம், நன்னூல் என்ற இரு இலக்கண நூல்களை ஒப்பீடு செய்ததன்மூலம் அறிய முடிகிறது.

References

- Arangasamy, R., (1989) Tamil Mozhi Varalaru Oppilakkiyam, Narmatha Pathipagam, Chennai, India.
- Ilampuranar, (1997) Tholkappiyam Ezhuthadhigaram - Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Ilavarasu, Soma., (2004) Nannool Ezhuthathigaram, Manivasagar Veeliyeedu, Chennai, India.
- Nachinarkiniyar, (1972) Tholkappiyam Ezhuthadhigaram, U. V. SA., Library, Chennai, India.
- Thamizhannal, (2000) Tholkappiyam mollamum uraiyum, Meenakshi Pathippagam, Madurai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License